

In Memoriam H.F.M. de Beer.

Op 10 februari 2002 overleed op 79 jarige leeftijd Herman de Beer. Hij was een uiterst beminnelijk mens en geduldig leermeester, die gedurende zijn leven veel jongeren het enthousiasme voor vogels en vogels ringen heeft bijgebracht.

Zo rond 1960 maakte ik voor het eerst kennis met hem. "Meneer De Beer uit Voorschoten" ringde de nestjongen van kneuen en zanglijsters waarvan ik toen als kleine jongen de nesten opspoorde. Dat was het begin van een lange periode van intensief contact.

Nestjongen, onder andere van soorten als nachtegaal, roodborsttapuit, tapuit en staartmees waren een belangrijk "doelwit" in de voorjaarsmaanden. Vele uren hebben we zo, samen met o.a. Jacques van Alphen en Chris van Deursen, doorgebracht in de duinen van Wassenaar met speuren naar oudervogels die "voer in de snavel" hadden, of wegvlogen met uitwerpselen. Bij moeilijke gevallen nam ieder strategisch plaats op een ander duintje, om daarmee de lokatie van het nest zo nauwkeurig mogelijk te bepalen.

In de nazomer en herfst was een oud sanatoriumhutje een belangrijk onderkomen; het fungeerde als zenuwcentrum van het bijbehorende vinkenbaantje waar soorten als vink, keep, putter, sijs en kneu in redelijke aantallen werden gevangen. Natuurlijk werkten de slagnetten niet altijd perfect, maar dank zij de technische aanwijzingen van de ervaren Q. Voorham waren dat soort euvels meestal ook weer snel verholpen.

Tussen de bedrijven door leverde de speciale aandacht voor soorten als boomklever en staartmees series eigen terugvangsten op waar de huidige RAS projecten trots op zouden zijn.

Herman was vooral gecharmeerd van de kleine zangvogels; samen met zijn voorkeur voor een warm klimaat was dat ook aanleiding voor diverse gezamenlijke vogelreisjes naar het zuiden van Frankrijk en naar Spanje. Ook hierbij heeft hij een hele serie jonge mensen de gelegenheid gegeven om te genieten van de mediterrane vogels en dieren. Ik bewaar daaraan nog steeds vele onvergetelijke herinneringen

en ik twijfel er niet aan of dat is ook voor mensen van de jongere garde (zoals bijvoorbeeld Maarten Verrips) het geval.

Naast de liefde voor het veldwerk zag hij ook de noodzaak van een goede organisatie van het ringwerk; hij heeft zich daarvoor ook een aantal jaren ingezet als bestuurslid van de Ringersvereniging.

De laatste jaren liet zijn gezondheid hem echter geleidelijk in de steek en het sjouwen door zijn geliefde duinen kostte hem steeds meer moeite. Zijn enthousiasme bleef echter aanstekelijk.

Het was een voorrecht om hem zo lang te hebben gekend. Ik wens zijn vriendin, kinderen, kleinkinderen en vogelvrienden veel sterkte met het verwerken van dit verlies.

Gijs van Tol

